

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 31Csp/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120205978
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Skubáková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2120205978.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Katarínou Skubákovou v právnej veci sporu žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, Mýtna 48, 811 07 Bratislava, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: H. W., W. XX.XX.XXXX, F. Y. XXX, zastúpená: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO: 50680552, o zaplatenie sumy 1.928,98 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Konanie sa v časti o zaplatenie 240,38 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 160,38 eur od 29.12.2017 do zaplatenia
20,- eur od 2.6.2020 do zaplatenia
20,- eur od 2.7.2020 do zaplatenia
20,- eur od 19.8.2020 do zaplatenia
20,- eur od 1.10.2020 do zaplatenia, z a s t a v u j e .

II. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a .

III. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca (spoločnosť VÚB, a.s.) sa žalobou doručenou súdu dňa 28.7.2020 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.928,98 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 29.12.2017.

2. Žalobu odôvodnil tým, že ako právny nástupca pôvodného veriteľa spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., z titulu zlúčenia spoločností, si uplatňuje pohľadávku voči žalovanej. Žalobca a žalovaná uzatvorili spolu dňa 15.10.2015 zmluvu o pôžičke evid. č. 6219584/6600502990, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej pôžičku vo výške 4.000,- eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 114,90 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 6.894,- eur. Do dňa podania žaloby uhradila žalovaná z vyššie uvedenej zmluvy sumu 4.008,10 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, žalobca listom zo dňa 26.10.2017 - predžalobná upomienka, vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a žalovanú upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Keďže k úhrade dlžných splátok ani v dodatočne poskytnutej lehote nedošlo, žalobca dňa 19.12.2017 úver zosplatnil, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 23.12.2017 - „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. Žalobca si žalobou zároveň uplatnil aj zákonné úroky z omeškania, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po Oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, keď oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou.

3. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 31Csp/38/2020-25 zo dňa 26.10.2020. Žalovaná proti platobnému rozkazu podala odpor a súd ho uznesením č.k. 31Csp/14/2020-38 zo dňa 21.7.2020 v súlade s ustanovením § 267 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) zrušil. Žalovaná v odpore namietala vecnú legitimitáciu žalobcu, spochybnila výšku žalobcom uvádzaného nedoplatku v žalobe, s tým, že úver považuje za splatený, okrem úrokov a poplatkov v rozpore so zmluvou, dobrými mravmi a právnymi predpismi. Vzniesla tiež námietku premlčania a poukazovala na spotrebiteľský charakter zmluvy.

4. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 19.1.2021 uviedol, že má za to, že boli splnené podmienky aktívnej vecnej legitimitácie, keď išlo o prechod pohľadávky v dôsledku právneho nástupníctva a nie na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, čo preukazuje notárska zápisnica. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti bolo zasielané žalovanej iba obyčajnou zásielkou, keď pred zosplatením bola žalovanej adresovaná výzva aj s doručenkou, kde bola žalovaná upozornená na možnosť zosplatenia v prípade neuhradenia dlžných splátok. O zosplatení sa mohla žalovaná dozvedieť najneskôr doručením podanej žaloby, keď listina o predčasnom zosplatení má iba deklaratórny charakter a jej účinky nastanú spätne momentom oboznámenia sa s jej obsahom. Námietka premlčania vznesená žalovanou nie je kvalifikovaná, keď nebola žalovanou riadne zdôvodnená a konkretizovaná.

5. Uznesením č.k. 31Csp/38/2020-44 zo dňa 3.3.2021 tunajší súd pripustil zmenu subjektu konania na strane žalobcu tak, že z konania vystúpil pôvodný žalobca - spoločnosť VÚB, a.s. a na jeho miesto vstúpil ako žalobca spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o..

6. Podaním doručeným súdu dňa 4.5.2021 žalovaná doplnila svoju argumentáciu tak, že uviedla, že žalobca síce uvádza, že žalovanú vyzval k úhrade dlžných splátok, avšak nepredniesol žiadne skutkové tvrdenie o tom, že výzva ako jednostranný právny akt bol aj riadne doručený (ust. § 45 ods. 1 zákona č. 40/1964 Z. z.). Rovnako podľa judikatúry je potrebné tvrdiť a preukázať doručenie, nie odoslanie. Žalobca v žalobe taktiež netvrdí žiadne skutkové tvrdenie o tom, či a ako si splnil svoju povinnosť podľa ust. § 7 ods. 1 Zákona, a tak neunesol bremeno tvrdenia, že bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, a že veriteľovi patria riadne úroky (resp. že sp. úver nie je bezúročný a bez poplatkov pre hrubé porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou) a žalobu je potrebné zamietnuť. Žalovaná namietala, že žalobca nevyhlásil predčasnú splatnosť úveru platne, a to z dôvodu chýbajúceho perfektného upozornenia - výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, doručeného spotrebiteľovi. Žalobca ani len nepredniesol skutkové tvrdenia o tom, že by takáto výzva bola niekedy žalovanej doručená. V tomto kontexte žalovaná nemá čo popierať, keďže chýba základné skutkové tvrdenie (prostriedok procesného útoku) žalobcu. Ďalej žalovaná poukázala na neplatnosť vyhlásenia predčasného splatenia úveru podľa ust. § 565 OZ, keďže neboli splnené podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, a tak nemohlo dôjsť ani k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru podľa ust. § 565 OZ. Súčasne namietala, že žalovanej nikdy nebola doručená výzva v zmysle ust. § 565 OZ, keď pokiaľ má žalobca za to, uplynutím 5 dní nastáva fikcia doručenia, túto nie je možné aplikovať na tento prípad. K žalobcom tvrdenej fikcii doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta (Rozsudek Vrchného soudu v Praze ze dne 16. 11. 2009, sp. zn. 5 Cmo 161/2009). Táto fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. S poukazom na uvedené je tak zrejmé, že v tomto prípade nemožno vychádzať z fikcie doručenia a žalovaná popiera, že sa oznámenie zo dňa 23.12.2017 dostalo do sféry jej dispozície.

Žalovaná taktiež namietala neplatnosť dohody o odplate medzi dlžníkom a veriteľom, pretože dojednaná odplata je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. V zmluve je vyjadrená odplata - ročná úroková sadzba vo výške 25 %. Národná banka Slovenska uvádza ako priemernú úrokovú sadzbu z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pre obdobie 10/2015, kedy došlo k uzavretiu predmetnej zmluvy priemernú úrokovú sadzbu pre všetky nové úverové zmluvy medzi domácnosťami alebo nefinančnými spoločnosťami a bankou počas referenčného obdobia pre spotrebiteľské a ostatné úvery od 1 do 5 rokov vo výške 10,75 %. Zmluvne dohodnutá úroková sadzba úveru presahuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek pre spotrebiteľské a ostatné úvery od 1 do 5 rokov podľa údajov zverejnených NBS v čase uzatvárania Zmluvy 2,33 násobne, resp. o viac ako 14

percentuálnych bodov ročne. Takéto zmluvné dojednanie nemožno posúdiť inak ako v rozpore s dobrými mravmi, a teda neplatné v zmysle ust. § 39 OZ.

Žalovaná taktiež poukazovala na to, že zmluva je postihnutá vadou bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. a žalovaná prehlasuje, že všetky platby, ktoré historicky v súvislosti z predmetným úverom vykonala započítava najprv na istinu a potom na úroky. V Zmluve nie sú uvedené povinné náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má v zmysle konštantnej súdnej praxe ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala), a to konkrétne predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, keď v Zmluve je len vyjadrený vzorec výpočtu RPMN, ktorý však neobsahuje žiadne konkrétne premenné, a navyše nesprávne vychádza z výšky splátok bez poistenia, hoci žalovaná bola povinná uzavrieť okrem samotnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere tiež zmluvu o poistení. V zmluve tiež nie je riadne uvedená náležitosť ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Hodnota RPMN je v Zmluve uvedená vo výške 25 %. Táto hodnota je v Zmluve uvedená nesprávne, a to z dôvodu, že zo Zmluvy vyplýva, že žalovaná bola povinná uzavrieť okrem samotnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere tiež zmluvu o poistení. Poistenie úveru bolo v Zmluve o spotrebiteľskom úvere predformulované a Žalovaná musela poistenie uzavrieť, pokiaľ chcela získať finančné prostriedky od veriteľa za daných podmienok. Poistenie nebolo individuálne dojednané. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi je nepochybne zmluvou formulárovou a vyplýva z nej, že poistenie bolo veriteľom vopred stanovené. Podmienka poistenia je síce vo formulárovej Zmluve uvedená ako dobrovoľná, teda žalovaná údajne mohla vyjadriť svoj nesúhlas s uvedenou zmluvou podmienkou. V skutočnosti ale žalovaná ako spotrebiteľ nemala absolútne žiadnu možnosť prejaviť dobrovoľnosť a nemala možnosť vyjadriť nesúhlas v časti poistného, ale musela predpripravenú formulárovú Zmluvu len akceptovať ako celok, alebo ako celok ju odmietnuť (mesačné poistné vo výške 3,24 eur už bolo započítané v mesačnej splátke vo výške 114,90 eur). Zo Zmluvy ani z inej zmluvnej dokumentácie nie je zrejmé, že by mala žalovaná možnosť ovplyvniť obsah Zmluvy, predovšetkým výšku poplatkov za poskytnutie úveru, poistenie, a že by došlo k dojednaniu inej výšky jednotlivých nárokov žalobcu ako v iných prípadoch, ktoré sú súdu známe z úradnej činnosti. Zo žiadneho dokumentu nevyplýva, že by mala žalovaná možnosť získať spotrebiteľský úver u veriteľa, ak by žiadala zmeniť výšku poistného alebo ak by o poistné nemala záujem. V tejto súvislosti poukázala žalovaná napríklad na rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 6Co/79/2016, zo dňa 28. 02. 2017, kedy Krajský súd Trenčín vrátil vec Okresnému súdu v Trenčíne, ktorý (okresný súd) nevidel nezapočítanie výšky poistného do RPMN ako rozpor so zákonom, avšak Krajský súd Trenčín sa s takýmto postupom Okresného súdu v Trenčíne nestotožnil. Z Rozsudku KS Žilina 6Co/246/2016 zo dňa 31. 10. 2016, vyplýva, že keďže poistenie slúži výlučne na poistenie úveru, nie je v poistení uvedená možnosť odmietnutia poistenia, dlžník môže predpokladať, že sa jedná o veriteľom požadované poistenie. Pokiaľ sa preukázateľne na zvolenie možnosti poistenia nevyžaduje iniciatíva - aktívna činnosť dlžníka, dohoda o poistení je súčasťou zmluvy o úvere, je potrebné považovať aj poistenie za súčasť nákladov a zahrnúť ich do výpočtu RPMN. Ďalej žalovaná poukázala tiež na Rozsudok KS BB 16Co/100/2016 zo dňa 23. 02. 2017 a rozsudok Krajského súdu Košice 5Co/999/2014 zo dňa 31. 08. 2016. Podobne namietala, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa Zmluvy, je v Zmluve uvedená vo výške 6.699,60 eur. Táto suma je uvedená nesprávne, a to z dôvodu, pre ktorý je v Zmluve nesprávne uvedenie RPMN. V prípade zahrnutia ceny doplnkovej služby, skutočná celková čiastka spotrebiteľského úveru v tomto konkrétnom prípade, vychádzajúc z údajov v čase uzavretia Zmluvy, bola 6.894,- eur, čo je o eur 194,40 viac, ako je uvedené v Zmluve. Vyššie uvedenému korešponduje aj skutkové tvrdenie žalobcu v žalobe, kde uviedol, že „podľa zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 114,9 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 6.894,- eur.“ Vzhľadom na túto skutočnosť je RPMN a celková čiastka úveru v Zmluve vyjadrená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Správne uvedenie RPMN a celkovej čiastky úveru je mimoriadne dôležité v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere, nakoľko nesprávne uvedená RPMN a celková čiastka úveru je spôsobilá vyvolať omyl u spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o využití produktov jednotlivých dodávateľov, preto je potrebné, aby táto bola vždy uvedená správne, čo v tomto prípade nenastalo. Žalovaná uvádzala tiež, že Zmluva neobsahuje určenie výšky, počtu a termínov splátok v členení na istinu, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Taktiež namietala, určenie termínu konečnej splatnosti v podobe 10/2020, s tým, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy. Zásadne tento musí byť vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy, nakoľko by bezpochyby išlo o zložitý a neistý výpočet konečnej splatnosti úveru. Doba trvania Zmluvy je v Zmluve uvedená neurčito

a netransparentne, v znení „Doba trvania zmluvy: do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa tejto Zmluvy“. V zmysle konštantnej judikatúry má byť doba trvania Zmluvy uvedená v jednotkách času (dni, týždne, mesiace, roky) tak, aby táto skutočnosť bola vyjadrená transparentne bez toho, aby spotrebiteľ musel vykonávať akékoľvek počty, aby sa dopracoval k transparentnej informácii.

7. Podaním doručeným súdu dňa 12.8.2021 žalobca uviedol, že žalovaná po podaní žaloby vykonala úhrady v sume 80,- eur, v ktorej časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania berie žalobu späť. Súčasne vzal späť žalobu i v časti o zaplatenie uplatnenej náhrady nákladov v sume 160,38 eur, a naďalej sa domáhal od žalovanej (v spojení s podaním doručeným súdu dňa 29.3.2022 a 20.5.2022) úhrady sumy 1.688,60 eur, úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 1.768,60 eur od 29.12.2017 do 01.06.2020, úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 1.748,60 eur od 02.06.2020 do 01.07.2020, úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 1.728,60 eur od 02.07.2020 do 18.08.2020, úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 1.708,60 eur od 19.08.2020 do 30.09.2020, úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 1.688,60 eur od 01.10.2020 do dňa zaplatenia. Vzhľadom na uvedené späťvzatie žaloby, súd konanie v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 CSP zastavil v časti o zaplatenie sumy 240,38 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania (výrok I. rozsudku).

8. V uvedenom podaní žalobca k argumentácii žalovanej tiež uviedol, že úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvnými stranami bola vrátane všeobecných obchodných podmienok riadne podpísaná a neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, pričom odkazuje na aktuálny právny názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová. Ohľadne predčasného zosplatnenia odkázal na čl. 12 bod 12.2 zmluvných podmienok, s tým, že žalovaná bola preukázateľne v omeškani viac ako 90 dní so zaplatením splátky splatnej v mesiaci 08/2017, a tak bola právnym predchodcom formou predžalobnej upomienky zo dňa 26.10.2017 vyzvaná na zaplatenie, a zároveň upozornená na možnosť zosplatnenia pohľadávky v celosti. Predmetnú písomnosť žalovaná riadne neprevzala v odbernej lehote. Nakoľko zo strany žalovanej neprišlo k náprave platobnej disciplíny, právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu pohľadávky v celosti, a to ku dňu 19.12.2017, Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti bolo žalovanej zasielané prostredníctvom obyčajnej listovej zásielky dňa 23.12.2017 doručenkou preto nedisponuje. Predmetná písomnosť má však iba deklaratórne účinky.

Ku skúmaniu schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver uviedol, že predchodca žalobcu pred uzatvorením zmluvy o úvere skúmal schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Žalovaná zároveň podpisom danej zmluvy prehlásila, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. Žalovaná taktiež prehlásila, že ku dňu podpisu zmluvy jej neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jej záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy, teda žalovaná mala možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporovala. Zmluvné podmienky boli žalovanou riadne podpísané. Žalovaná zároveň z titulu podnikania a inej zárobkovej činnosti preukázala výšku mesačného príjmu a súčasne preukázala aj výšku svojich mesačných výdavkov. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak s poukazom na žalovanou uvádzané hodnoty javí ako primeraná. Žalovaná dva roky riadne hradila predpísané splátky, pričom právny predchodca žalobcu nemal dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanej riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalovaná žiadnym spôsobom neinformovala právneho predchodcu o zmene finančných pomerov, ktoré by jej znemožnili riadne splácanie poskytnutého úveru. Rovnako tak zo strany žalovanej nebola prednesená žiadosť o prípadné zníženie mesačnej splátky. Veriteľ si vyžiadal od žalovanej za účelom overenia jej bonity súhlas s tým, aby Sociálna poisťovňa poskytla osobné údaje klienta v rozsahu zistenia zamestnania, druhu pracovnoprávneho vzťahu a ďalších skutočností v zmysle bodu 4. časti VIII. Vyhlásenie klienta (pozn. súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Z uvedeného vyplýva, že veriteľ sa nedopustil konania, ktoré predstavuje hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1, za ktoré by prichádzala do úvahy sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa v § 11 ods. 2 veta druhá zákona o spotrebiteľských úveroch.

Za nedôvodnú považuje žalobca námietku týkajúcu sa ročnej úrokovej miery nákladov, keď odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 25 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MFSR v súlade s ust. § 21 ods. 2 z.č. 129/2010 Z. z. v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za

2.štvrtrok 2015 so stavom ku dňu 30.06.2015 predstavovala 13,50 %. Najvyššia prípustná výška odplaty podľa zákona (§ 53 ods. 6 OZ v spojení s ust. §1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995) predstavovala 27,00 %, tj. 2x priemernej RPMN 13,50 % tak, ako je uvedená v úverovej zmluve. Vzhľadom na uvedené, aplikácia ust. § 39a OZ nie je namieste, nakoľko dojednaná odplata v úverovej zmluve vo výške 25 % nepresahuje 2x priemernej výšky RPMN zverejnenej MFSR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2.štvrtrok 2015 so stavom ku dňu 30.06.2015 vo výške 13,50 % pre obdobné úvery. Dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom (ust. § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a dobrými mravmi.

K námietke žalovanej o nezohľadnení poisťného vo výpočte RPMN uviedol, že z obsahu predloženej úverovej zmluvy, konkrétne čl. IV - Prihláška k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky je preukázané, že poistenie k úveru bolo dobrovoľné a jeho uzavretie nebolo podmienkou pre získanie úveru. Z predložených listinných dôkazov je preukázané, že žalovaná nebola povinná uzavrieť poisťnú zmluvu ako podmienku pre získanie úveru. Ročná percentuálna miera nákladov vyjadruje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko uzavretie poistenia nebolo podmienkou získania úveru, v zmysle ust. § 2 písm. g) z.č. 129/2010 Z.z. poisťné nepatrí do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, tj. nepatrí ani do výpočtu RPMN.

K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru doplnil, že uvedenie mesiac+rok ukončenia úverového vzťahu ako je to v predmetnej úverovej zmluve tj. ako „10/2020“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Odkázal na vyhlášku MFSR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne z jej prílohy v časti vysvetliviek 2C vyplýva: „Ak z predchádzajúcich údajov o počte a termínoch splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru nie je zrejmé konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa, do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétny dátum, alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný“. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20.dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Splatnosť prvej úverovej splátky bola dohodnutá v zmysle čl. V. úverovej zmluvy na deň 20.11.2015, konečná splatnosť úveru a doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.10.2020. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok a to v časti V. s názvom „Pôžička“ a v čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaná ako spotrebiteľ mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 10/2020 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do októbra 2020. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20.dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií.

K uvedeniu rozloženia splátok v členení na istinu, úrok a poplatky argumentoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka.

V prejudiciálnej otázke, či sa článok 23 Smernice 2008/48/ES má vykladať tak, že nebráni tomu aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosť ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia, tak ako to upravuje článok 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ

C-42/2015 možno vyvodíť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru.

9. Podaním doručeným súdu dňa 27.8.2021 žalovaná namietala, že žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu nič netvrdil a nevzniesol žiadne prostriedky procesného útoku k tomu, ako splnil povinnosť v zmysle ust. § 565 OZ. Vo vyjadrení uvádza nové skutkové tvrdenia, ktorými údajne preukazuje splnenie povinnosti v zmysle ust. § 565 OZ. Žalobca tak tvrdí nové prostriedky procesného útoku a odkazuje na dokumenty, ktoré podľa žalobcu preukazujú splnenie predmetnej povinnosti. Žalovaná má za to, že ide o doplnenie rozhodujúcich skutočností a o neprípustnú zmenu žaloby v spotrebiteľskom spore. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že najneskôr sa o zosplatnení mohla žalovaná dozvedieť z doručenej žaloby, a že oznámenie má len deklaratórny charakter, s uvedeným nesúhlasí, ide totiž o rozhodujúcu skutočnosť. Ak žalovaná nebola upovedomená o tom, že žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru, ako sa mohla aktívne brániť a ako prípadne podniknúť kroky, aby zabránila podaniu žaloby. Rovnako nie je zrejmé, na základe čoho má byť oznámenie o zosplatnení úveru len deklaratórne. Sám žalobca potvrdil, že k zosplatneniu úveru nedochádza ex lege, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní a v tomto ohľade aj to, kedy je tento prejav vôle doručený do dispozičnej sféry dlžníka s tým, že uvedené musí byť do splatnosti najbližšej splátky. Žalobcom predkladaná konštrukcia nemá oporu v platnom práve. Následne v podaní doručenom súdu dňa 18.5.2022 doplnila, že s účinnosťou odo dňa, kedy sa spol. VÚB, a.s. stala právnym nástupcom pohľadávky po spol. CFH, sa na právny vzťah medzi VÚB a žalovaným začali po prvý krát vzťahovať aj právne normy zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalobca, na ktorom je bremeno tvrdenia, však nepredniesol žiadne skutkové tvrdenie a neoznačil žiaden dôkaz, že by postupca (pôvodný žalobca) doručil výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalovanej. Žalobcovi tak nepatrí aktívna vecná legitímácia a žalobu je nevyhnutné zamietnuť. Postúpenie pohľadávky z Všeobecnej úverovej banky, a.s. na žalobcu je preto neplatné.

K posudzovaniu bonity žalovanej uviedla, že v Zmluve je uvedené, že klient k Zmluve doložil ako doklad iba kópiu OP, no ďalšie doklady (výpis z účtu, potvrdenie o príjme, potvrdenie o poberaní dôchodku, potvrdenie o daňovej povinnosti/kópia daňového priznania, potvrdenie o adrese) pôvodný veriteľ od žalovanej nepožadoval. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno, akým spôsobom overoval výšku príjmov a výdavkov žalovanej a zároveň, skutočnosť, že pôvodný veriteľ si v zmluve dohodol, že je oprávnený overiť dopyt do Sociálnej poisťovne nepreukazuje, že pôvodný veriteľ tak aj učinil, a žalovaná popiera, že by tak pôvodný veriteľ urobil. Ak je opak pravdou, žalobca nepreukázal, aký výstup poskytla Sociálna poisťovňa pôvodnému veriteľovi ohľadom žalovanej a akým spôsobom tieto skutočnosti pôvodný veriteľ vyhodnotil. Žalobca napriek zjavnému protiprávnemu konaniu sa domáha súdnej ochrany svojich práv vyplývajúcich zo zákona. V tomto kontexte poukazuje na skutočnosť, že posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver je mimoriadne dôležitá povinnosť veriteľa ako poskytovateľa spotrebiteľského úveru. Žalovaná poprela, že by pôvodný veriteľ príjem žalovanej akokoľvek overoval. Navyše, ak by aj pôvodný veriteľ vychádzal iba z údajov uvedených v zmluve, tak v zmluve bolo uvedené, že príjmy žalovanej pochádzajú z podnikania, kde základ dane žalovanej za rok predchádzajúci dňu uzavretia zmluvy (teda základ dane za rok 2014) bol 4.351,- eur, čo predstavuje čistý mesačný príjem na úrovni 4.351,- eur / 12 mesiacov = 362,58 eur mesačne. Naproti tomu, žalovaná uviedla, že jej mesačné finančné náklady sú na úrovni 1.300,- eur mesačne a iné mesačné výdavky vo výške 10,- eur mesačne. V dokumente s názvom Info k žiadosti: 6600502990 je v III. časti pritom špecifikované, že táto suma 1.310,- eur mesačne predstavuje výšku mesačných splátok žalovanej. Navyše, životné minimum v danom čase bolo 198,09 eur mesačne. Napriek tomu, že žalovaná bola zjavne v predĺžení, pôvodný veriteľ poskytol žalovanej ďalší úver, ktorým ju zaťažil splátkou vo výške 111,66 eur mesačne bez poistenia, resp. 114,90 eur mesačne s poistením. Všetko v kontexte toho, že pôvodný veriteľ mal informáciu o tom, že žalovaná vlastní nehnuteľnosť. Ide tak nielen o hrubé porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou zo strany pôvodného veriteľa, ale dokonca o úmyselné konanie v rozpore so všetkými pravidlami prijatými za účelom konania s odbornou starostlivosťou (skúmania bonity spotrebiteľa) a teda o úmyselné konanie v rozpore s ust. § 7 a ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, resp. o obchádzanie týchto predpisov a ich účelu a ich cieľa zo strany pôvodného veriteľa, a teda o úkon neplatný v zmysle ust. § 39 OZ. Rovnako tiež o konanie v rozpore s dobrými mravmi.

K dobrovoľnosti dojednaní poistenia doplnila, že podľa ZoSÚ, ale aj Smernice 2008/48/ES, medzi celkové náklady patria náklady na doplnkové služby, najmä poistné, ak spotrebiteľ musí uzavrieť takúto doplnkovú službu, aby získal úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Keďže poistné je expressis verbis uvedené v demonštratívnom výpočte celkových nákladov podľa Smernice aj Zákona,

o to viac by mal byť veriteľ dôsledný pri prípadnom preukazovaní dobrovoľnosti dojednania poistenia. Ide o vopred predformulovanú Zmluvu s vopred predformulovanými zmluvnými dojednaniami a z tohto dokumentu nevyplýva absolútne žiadna individuálnosť v dojednaní poistenia. Naopak, z tohto dokumentu celkom jednoznačne vyplýva, že poistenie bolo súčasťou zmluvy o úvere, ktorú žalovaná mohla prijať alebo mohla odmietnuť len ako celok. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa Zmluvy, je v Zmluve uvedená vo výške 6.699,60 eur. Táto suma je uvedená nesprávne, a to z dôvodu, pre ktorý je v Zmluve nesprávne uvedenie RPMN. Vyššie uvedenému korešponduje aj skutkové tvrdenie žalobcu v návrhu na vydanie PR (ktoré žalobca v priebehu konania účelovo mení), kde uviedol, že „podľa zmluvy o pôžičke mal Žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 114,9 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 6.894,- eur.“

10. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 25.5.2022 nesúhlasil s tvrdeniami žalovanej ohľadom zmeny žaloby. Má za to, že k zmene žaloby nedošlo. Žalobca si žiadnym spôsobom nárok vyplývajúci zo žaloby nerozširuje resp. neuplatňuje si iné právo. Nedošlo ani k podstatnej zmene alebo k doplneniu rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Za účelom preukázania aktívnej legitímácie súdu predložili výzvu právneho predchodcu zo dňa 26.10.2017, ktorou preukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 z.o bankách. Právny predchodca predložil výzvu zo dňa 26.10.2017, ktorou vyzval žalovanú na zaplatenie omeškaných splatných úverových splátok zasielal formou doporučenej poštovej zásielky, čo preukazuje predloženou doručenkou. Žalovaná predmetnú výzvu neprevzala v odbernej lehote. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná jeho aktívna legitímácia v tomto spore. Navyše žalovaná bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy aj v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 23.12.2017. Žalovaná pohľadávka je primárne pohľadávkou nebankového subjektu, spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s, ktorej vlastníkom sa banka stala až následne, v dôsledku zlúčenia subjektov, pričom žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.02.2022 pod sp. zn. 11CoCsp/35/2021 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.12.2021 pod sp. zn. 17CoCsp/18/2021, ktoré dané uzavreli tak, že keďže Všeobecná úverová banka, a.s. nedisponovala „bankovou“ pohľadávkou, nemožno na otázku platnosti postúpenia takejto pohľadávky vzťahovať § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách možno aplikovať len na pohľadávku, ktorá vznikne banke, resp. pobočke zahraničnej banke (a contrario nie nebankovej spoločnosti). Relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupcom potom riadne hmotnoprávne preukázali aktívnu legitímáciu v tomto spore.

11. Podaním zo dňa 27.5.2022 sa žalovaná ospravedlnila z neúčasti na pojednávaní, s vyslovením súhlasu s pojednávaním v jej neprítomnosti a súčasne doručila súdu písomne naformulovanú záverečnú reč v konaní, v ktorej uviedla, že ak žalobca tvrdí, že boli splnené podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s uvedeným nesúhlasí. Pôvodný žalobca, spoločnosť VÚB, a.s., IČO: 31 320 155 je právnym nástupcom spoločnosti Consumer finance holding, a.s., IČO: 35 923 130 (ďalej len „CFH“), a to s účinnosťou od 01.01.2018. Nakoľko spoločnosť CFH nebola bankou, na právny vzťah medzi CFH a žalovanou sa nikdy nemohol aplikovať zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách. Naopak, spoločnosť VÚB, a.s. je od 01.01.1990 bankou, a teda od 01.01.2018 sa na právny vzťah medzi VÚB a žalovanou začali vzťahovať právne normy zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. VÚB tak až od dňa 01.01.2018 vznikla právna povinnosť upozorniť žalovanú pred postúpením pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalovanej nebolo žiadne upozornenie podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách po 01.01.2018 doručené a neboli tak naplnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky. Na základe vyššie uvedeného má za to, že žalobcovi nepatrí aktívna vecná legitímácia. Ak by súd dospel k záveru, že žalobcovi v prebiehajúcom konaní patrí aktívna vecná legitímácia, uviedla, že keďže žalovaná celkovo uhradila viac, ako bola poskytnutá istina, žalobu je potrebnú zamietnuť z dôvodu neexistencie nároku veriteľa (v danom prípade žalobcu ako údajného právneho nástupcu) na odplatu (úroky, poplatky, ...), najmä z dôvodov, že:

- pôvodný veriteľ porušil povinnosti podľa čl. 5 a 8 Smernice 2008/48/ES, ktoré boli implementované do nášho právneho poriadku prostredníctvom ust. § 7 a § 11 ods. 2 ZoSÚ., čo má okrem iného za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru

- z dôvodu, že poistenie bolo podmienkou poskytnutia úveru a nebolo dojednané individuálne, a teda nakoľko nebolo zahrnuté do celkových nákladov, v zmluve nie je správne vyjadrená ani RPMN ani celková čiastka. V návrhu zmluvy, ktorá bola žalovanej predložená na podpis, bolo vopred počítačom predtlačene zaškrtnuté políčko, ktorým údajne žalovaná súhlasí s dojednaným poistením, ktorý (návrh

zmluvy) mohla žalovaná buď iba prijať ako celok alebo odmietnuť ako celok. Navrhla tak, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

12. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

13. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 27.5.2022, pojednávajúc v neprítomnosti žalobcu, ako i žalovanej, ktorí sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s pojednávaním a rozhodnutím v ich neprítomnosti.

14. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Právny predchodca pôvodného žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaná - ako fyzická osoba uzavreli dňa 16.10.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere Quatro (čl. 10), na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanej úver v sume 4.000,- eur, s celkovými nákladmi spotrebiteľa 2.699,60 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 60-ich mesačných splátkach vo výške 111,66 eur (s poistením 114,90 eur), ako celková čiastka bola uvedená suma 6.699,60 eur. Ročná úroková sadzba bola dojednaná fixná vo výške 25% a RPMN bola vo výške 25%, priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 18,01%. Termín splatnosti prvej splátky bol uvedený dňom 20.11.2015 a splatnosť ostatných splátok bola dohodnutá na 20. deň v mesiaci. Termín konečnej splatnosti bol uvedený spôsobom 10/2020. Doba trvania zmluvy "do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto Zmluvy". 20.11.2017. Z bodu 12.2 Zmluvy vyplýva, že "Spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať od klienta zaplatenie celej pohľadávky spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru), ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace, a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 OZ".

15. V konaní nebolo sporným samotné uzatvorenie úverovej spotrebiteľskej zmluvy s parametrami uvedenými v odseku 14, skutočnosť, že žalovaná do dňa podania žaloby na úver uhradila sumu 4.008,10 eur a počas konania uhradila sumu 80,- eur. Sporné bolo najmä, či boli naplnené predpoklady platného postúpenia pohľadávky podľa zákona o bankách a či je daná vecná legitímácia žalobcu, či zmluva obsahuje povinné náležitosti, či bola riadne skúmaná bonita žalovanej.

16. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm. g), h), i) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (g), celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (h), ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 (i) .

Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1, písm. b) a d) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) (písm. b)), ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (písm. d)).

Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 52 ods. 1 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 9 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nesporela, sa považujú za nesporné.

17. Právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí úveru vystupoval ako veriteľ podnikajúci v predmetnej oblasti poskytovania úverov a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol nesporne poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd tak vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi zmluvy podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

18. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný a nemožno ho priznať. Súd ako prvé vyhodnocoval, či je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný, pričom dospel k záveru, že áno. V konaní nebolo sporným, že žalovaná a právny predchodca pôvodného žalobcu (spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej si žalobca uplatňuje nároky žalobou. Na pôvodného žalobcu (spoločnosť VÚB, a.s.) prešli nároky pôvodného veriteľa ako jeho právneho nástupcu z titulu zlúčenia pôvodného veriteľa s pôvodným žalobcom (čo preukazuje notárska zápisnica čl. 5-9). Následne mal súd preukázané, že aktuálny žalobca je vo veci aktívne vecne legitimovaný ako právny nástupca pôvodného žalobcu v zmysle oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 3.2.2021 (čl. 41), keď pohľadávka pôvodného žalobcu voči žalovanej

bola zmluvou o postúpení pohľadávok ku dňu 28.1.2021 postúpená na aktuálneho žalobcu. Súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že pre platné postúpenie pohľadávky by pôvodný žalobca musel preukazovať splnenie predpokladov v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, keď predmetom sporu nie je pohľadávka pôvodného veriteľa - banky, nejedná sa teda o úver poskytnutý bankou, pôvodný veriteľ, ktorý poskytol žalovanej úver bol nebankový subjekt - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., ktorá skutočnosť definuje podstatu nároku do budúcnosti a režim postupovania pohľadávok. Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách sa na tento prípad nevzťahuje. Následne potom oznámenie pôvodného žalobcu žalovanej o postúpení pohľadávky zakladá aktívnu legitímáciu aktuálneho žalobcu na vymáhanie postúpenej pohľadávky.

19. Súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané (a v konaní ani nebolo sporným), že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli Zmluvu s charakterom zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, pričom na základe uzatvorenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 4.000,- eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže Zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Prístupujúcu ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, aj na námietku žalovanej, súd zistil, že Zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako ani riadne uvedené predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov.

Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaná mala možnosť výberu či poistenie schopnosti splácať úver uzatvorí, alebo jeho uzatvorenie mohla odmietnuť bez toho, aby tým bola dotknutá možnosť uzatvoriť samotnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za nastavených podmienok. Konkrétny poistný produkt bol obsiahnutý priamo vo formulárovej zmluve o úvere, ktorú predkladal veriteľ (predchodca žalobcu) s možnosťou výberu spotrebiteľa medzi dvomi súbormi poistenia (formou zaškrtnutia príslušného okienka). Zmluva však neobsahuje žiadne okienko, ktoré by žalovanej umožňovalo neuzatvoriť žiadne poistenie, resp. poistenie odmietnuť. Samotná poznámka vo formulárovej zmluve v bode IV. Zmluvy, že poistenie nie je povinné, nepreukazuje, že v tomto konkrétnom prípade spotrebiteľke bola poskytnutá možnosť výberu uzatvorenia zmluvy za rovnakých podmienok aj bez súčasného uzatvorenia poistenia, pričom samotná žalovaná uvedené v konaní namietala, keď uviedla, že musela poistenie uzavrieť, pokiaľ chcela získať finančné prostriedky od veriteľa za daných podmienok. Poistenie bolo podľa jej tvrdení veriteľom vopred stanovené a ona nemala na výber, či poistenie uzavrie alebo nie (v návrhu zmluvy, ktorá bola žalovanej predložená na podpis, bolo vopred počítačom predtlačené zaškrtnuté políčko, ktorým údajne žalovaná súhlasí s dojednaným poistením, ktorý (návrh zmluvy) mohla buď iba prijať ako celok alebo odmietnuť ako celok, ktoré tvrdenie žalobca v konaní ani konkrétne nesporeval). V skutočnosti nemala absolútne žiadnu možnosť prejaviť dobrovoľnosť a nemala možnosť vyjadriť nesúhlas v časti poistného, ale musela predpripravenú formulárovú Zmluvu len akceptovať ako celok, alebo ako celok ju odmietnuť (mesačné poistné vo výške 3,24 eur už bolo započítané v mesačnej splátke vo výške 114,90 eur). Žalobca je pritom tým, ktorého v prípade spornosti, zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že poistenie v rámci danej Zmluvy bolo v tomto konkrétnom prípade iba dobrovoľným s možnosťou jeho úplného odmietnutia. Žalobca v tomto konaní však nepreukázal, že by žalovaná ako spotrebiteľ mala možnosť slobodného výberu, či sa pre prípad nemožnosti splácať úver poistí alebo nie, pričom aj v prípade neuzatvorenia poistenia by mala možnosť uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za nastavených podmienok. I tá skutočnosť, že čiastkové údaje o poistení (výška splátky s poistením, mesačná výška poistenia) sú zahrnuté priamo v časti zmluvy, v ktorých sa definujú základné náležitosti úveru vzbudzuje pochybnosti o tom, že žalobca umožnil žalovanej dobrovoľne sa poistiť. Pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy pritom platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 OZ). Ak sú v zmluve použité formulácie, prípadne nastavené režimy voľby produktov, ktoré možno vykladať rozdielne (aj z hľadiska dobrovoľnosti), zdá sa byť spravodlivé vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany. Rozumným sa preto zdá postulovať, podľa ktorého tvorca zmluvy, ktorý argumentuje neurčitým ustanovením pripúšťajúcim viacero možných výkladov, musí sám preukázať, že nekoná v zlej viere a že medzi stranami bol skutočne konsenzus na tvorcom zmluvy tvrdenom význame, a nie naopak (nálež Ústavného súdu SR z 19. júna 2008, sp. zn. I. ÚS 243/07). S poukazom aj na citovaný nálež Ústavného súdu SR, a keď

žalobca v konaní nepreukázal, že by spotrebiteľ mal možnosť uzatvoriť zmluvu o úvere bez uzatvorenia poistenia za rovnakých podmienok, hoci zo zmluvy o úvere výslovne nevyplýva, že uzatvorenie poistenia bolo podmienkou poskytnutia úveru, je potrebné myslieť na spotrebiteľa ako slabšiu stranu, ktorej je nevyhnutné poskytovať zvýšenú ochranu, a keďže tento nemal možnosť výslovne odmietnuť uzatvorenie poistenia (keď zmluva neobsahuje žiadnu kolónku, ktorá by obsahovala možnosť odmietnutia poistenia, iba možnosť výberu medzi dvoma režimami poistenia), je potrebné poistenie zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, teda aj do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutím úveru zaplatiť a aj do výpočtu RMPN. Uvedený výklad podporuje aj skutočnosť, že zmluva v bode VIII. (Vyhlásenie klienta), obsahuje kolónky umožňujúce ich zaškrtnutím odmietnuť vydanie kreditnej platobnej karty, a teda všeobecný formát koncipovania Zmluvy je v podobe možnosti výberu, či odmietnutia produktov, avšak pri poistení taká možnosť odmietnutia priamo uvedená nie je, pričom dokonca žalovaná tvrdí, že políčko voľby konkrétneho (základného) poistenia bolo vopred zaškrtnuté a žalobca nepreukázal opak, či reálnu možnosť voľby odmietnutia poistenia. Vzhľadom na znenie a formuláciu zmluvy v časti ohľadne poistenia úveru, tvrdenia žalovanej ohľadne nedobrovoľnosti voľby poistenia a nepreukázanie opaku žalobcom ako nástupcom veriteľa, súd potom dospel k záveru, že zmluva neobsahuje riadne uvedenie RMPN, keď táto bola vypočítaná iba so zohľadnením úrokovej sadzby (25%), keď spotrebiteľ nemal byť zaťažený žiadnymi inými nákladmi v súvislosti so Zmluvou, avšak nezohľadňuje dojednané poistné (mesačne 3,24 eur, celkom 194,40 eur), ktoré súd vyhodnotil ako náklad na doplnkovú službu, ktorú spotrebiteľka musela čerpať bez preukázania možnosti jej odmietnutia.

Z rovnakého dôvodu Zmluva neobsahuje riadne uvedenú celkovú čiastku, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, keď táto je uvedená vo výške 6.699,60 eur, avšak správne so započítaním nákladov na poistenie, mala byť táto uvedená vo výške 6.894,- eur.

Z rovnakého dôvodu potom tiež zmluva neobsahuje správne uvedenie predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v správnej výške.

20. V danom prípade sa tak spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, keď neobsahuje správne uvedenie RMPN a celkovej čiastky úveru, a to v neprospech spotrebiteľa, rovnako tak neobsahuje uvedenie správnych predpokladov použitých na výpočet RMPN v správnej výške. K uvedenému posúdeniu poistenia v Zmluve ako povinného súd poukazuje napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 23CoCsp/60/2021 - 286 zo dňa 25.4.2022, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/205/2019, Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/246/2016 zo dňa 31. 10. 2016.

21. Konkrétnym prepočtom výšky RMPN dospel súd k záveru, že táto je nesprávne uvedená v neprospech spotrebiteľa, keď pri sume úveru 4.000,- eur a celkovej čiastke, ktorú musí klient zaplatiť 6.894,- eur [60 (počet splátok) \times $114,90$ (splátka s poistením)] je táto vo výške 27,97 % a nie 25 %. RMPN je jedným z kritérií, ktoré ovplyvňuje spotrebiteľa pri výbere konkrétneho úveru, je preto nevyhnutné, aby výška RMPN bola v zmluve o úvere uvedená správne. RMPN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom tak pomáha spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. V zmluve o úvere je uvedená výška RMPN 25 %, teda v nižšej výške ako mala byť správne uvedená, z čoho vyplýva, že RMPN v zmluve je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené aj z tohto dôvodu je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ.

22. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a V. F., ktorým argumentuje žalobca, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýka absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (ktorá náležitosť v zmysle zákonného znenia a uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora je naplnená), ale neuvedenie správnej RMPN, celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a správnych predpokladov na výpočet RMPN, ktoré sú ako náležitosť zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Neuvedenie správnej RPMN a celkovej čiastky v neprospech spotrebiteľa, môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov, keď práve tieto náležitosti obsahujú jasnú kvantifikáciu rozsahu záväzku spotrebiteľa, a často rozhodujú o tom, či si spotrebiteľ daný úverový produkt, z hľadiska jeho výhodnosti, vyberie alebo nie. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

23. Súd súčasne nemal v konaní za preukázané, že by predchodca žalobcu (poskytovateľ úveru) skúmal bonitu žalovanej (schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) v súlade s ustanoveniami ZoSÚ (§ 7 v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ), t.j. s odbornou starostlivosťou. Žalovaná pritom v konaní namietala, že žalobca jej bonitu riadne neskúmal a nijako nepreveroval ani jej príjem. Zo Zmluvy vyplýva, že klient k zmluve doložil ako doklad iba kópiu občianskeho preukazu. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, akým spôsobom veriteľ overoval výšku príjmov a výdavkov žalovanej, pričom skutočnosť, že pôvodný veriteľ si v zmluve dohodol, že je oprávnený urobiť dopyt do Sociálnej poisťovne nepreukazuje, že pôvodný veriteľ tak aj učinil, pričom žalovaná uvedené poprela. Žalobca v konaní nepreukázal, aký výstup poskytla Sociálna poisťovňa pôvodnému veriteľovi ohľadom žalovanej, ani akým spôsobom tieto skutočnosti pôvodný veriteľ vyhodnotil. Ak potom pôvodný veriteľ vychádzal z údajov uvedených v zmluve, tak tam bolo uvedené, že príjmy žalovanej pochádzajú z podnikania, kde základ dane žalovanej za rok predchádzajúci dňu uzavretia zmluvy (teda základ dane za rok 2014) bol 4.351,- eur, čo predstavuje čistý mesačný príjem (za ktorý súd považoval práve položku základ dane - keď celkový príjem z podnikateľskej činnosti žalovanej uvádzaný v sume 23.000,- eur nemožno považovať za skutočný disponibilný príjem, keď tento je v skutočnosti skrátený o výdavky podnikania a ešte i prípadnú zaplatenú daň) na úrovni 4.351,- eur / 4 mesiace (od 9/2014 - odkedy mala mať žalovaná podľa Zmluvy tento príjem) = 1.087,75 eur mesačne. Naproti tomu žalovaná uviedla, že jej mesačné finančné výdavky sú na úrovni 1.300,- eur mesačne a iné mesačné výdavky vo výške 10,- eur mesačne. V dokumente s názvom Info k žiadosti: 6600502990 (čl. 80,81) je v III. časti pritom špecifikované, že suma 1.310,- eur mesačne predstavuje výšku mesačných splátok žalovanej. Po vyhodnotení uvedených informácií je zrejmé, že veriteľ poskytoval spotrebiteľský úver žalovanej, ktorá podľa vyššie uvedených informácií bola v predĺžení už v čase podania žiadosti o úver, keď ňou uvádzaný mesačný príjem je nižší ako ňou uvádzané výdavky, ktoré sú navyše v časti ostatných výdavkov (mimo finančných splátok) uvedené v nereálnej výške 10,- eur mesačne, čo taktiež nasvedčuje nekonaniu veriteľa s odbornou starostlivosťou. Napriek uvedenému veriteľ zaťažil žalovanú ďalšou splátkou vo výške 111,66 eur mesačne bez poistenia, resp. 114,90 eur mesačne s poistením. Uvedené konanie pôvodného veriteľa, keď žalobca v konaní nepreukázal, že by tento akokoľvek zodpovedne a s odbornou starostlivosťou skúmal a preveroval príjem a reálnu platobnú schopnosť žalovanej, ktorá podľa ňou poskytnutých údajov bola v predĺžení, nemôže súd vyhodnotiť inak ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Na naplnenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v podobe zistenia údajov o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa nestačí iba mechanické zabezpečenie týchto údajov od spotrebiteľa a ponechanie zodpovednosti na ňom (ako sa bránil žalobca, že žalovaná podpisom danej zmluvy prehlásila, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé, taktiež prehlásila, že ku dňu podpisu zmluvy jej neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jej záväzku). Je povinnosťou veriteľa, ako odborne spôsobilej osoby, takto poskytnuté údaje overiť a najmä riadne a zodpovedne (s odbornou starostlivosťou) vyhodnotiť. Potrebu riadneho preverenia a posúdenia bonity žalovanej vzhľadom na podmienky úveru zdôrazňuje i poznámka samotného pôvodného veriteľa v tlačive žiadosti (čl. 80), kde v časti výsledok skórovania S1, je uvedené „POZOR, nutné dôkladné preverenie :- („ , ktorého následnú realizáciu veriteľom však žalobca nepreukázal. Žalobca súčasne nepreukázal ani že by si vyžadoval údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom podľa znenia ZoSÚ na posúdenie porušenia povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, resp. na vyhodnotenie porušenia jeho povinnosti ako hrubého porušenia postačuje naplnenie jedného z predpokladov špecifikovaných v ustanovení § 11 ods. 2 ZoSÚ (čo je zrejme z použitia spojky „alebo“ zákonodarcom), pričom v tomto prípade veriteľ naplnil oba predpoklady hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1. Predmetný spotrebiteľský úver je tak potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový aj v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ, pričom keďže veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nemohol úver podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ prvá veta ani zákonne predčasne zosplatiť, žalovaná sa tak do omeškania s úhradou celej sumy nemohla dostať

ku dňu predčasného zosplatnenia, ale naďalej mala iba povinnosť úhrady splátok úveru dohodnutých v zmluve.

24. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca, ktorý je v konaní aktívne legitimovaným z dôvodu postúpenia pohľadávky od právneho predchodcu, nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy pôžičky po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. Keďže žalovanej bola reálne nesporne poskytnutá suma spotrebiteľského úveru vo výške 4.000,- eur a ku dňu podania žaloby zaplatila podľa nesporných tvrdení žalobcu sumu 4.008,10 eur, už v čase podania žaloby bola celá istina úveru splatená, pričom počas konania žalovaná uhradila žalobcovi na úver ešte sumu 80,- eur. Žalobu je tak potrebné považovať za nedôvodnú v celom rozsahu, a tak súd žalobu po zastavení konania v časti z dôvodu späťvzatia (výrok I.), t.j. v zostávajúcej časti istiny a zodpovedajúcich úrokov z omeškania, t.j. v časti o zaplatenie sumy, ktorú si žalobca uplatňoval naďalej po čiastočnom späťvzatí žaloby, špecifikovanej v odseku 7. rozsudku zamietol (výrok II.). Súd zamietol žalobu nielen v časti istiny, ale aj v časti uplatňovaných úrokov z omeškania, keď žalobca v konaní (a to ani po prednesení predbežného právneho posúdenia veci súdom na pojednávaní, kde súd predbežne uviedol, že bude považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový, pričom výška úhrad žalovanej na úver bola nespornou, ktorého pojednávania sa žalobca mohol zúčastniť a nežiadal jeho odročenie) neuviedol skutkové tvrdenia, ktoré by odôvodňovali a vysvetľovali trvanie jeho nároku na priznanie ním uplatňovaných úrokov z omeškania, keď žaloba bola v časti úhrady istiny (z ktorej si žalobca úroky z omeškania uplatňoval ako príslušenstvo) v celom rozsahu nedôvodná a súčasne súd nemal za preukázanú ani skutočnosť, že by žalovaná bola ku dňu 29.12.2017 v omeškaní s úhradou predčasne zosplatneného úveru, keď predčasné zosplatnenie úveru súd vyhodnotil s poukazom na odsek 23. ako nezákonné a neplatné. Žalovaná sa tak do omeškania s úhradou celej sumy nemohla dostať ku dňu predčasného zosplatnenia, ale naďalej (až do úplného splatenia istiny), mala iba povinnosť úhrady splátok úveru. Súd pritom nemôže nahradiť povinnosť tvrdenia žalobcu a sám si vypočítavať prípadné úroky z omeškania, vrátane určovania termínov odkedy (dokedy) si ich žalobca uplatňuje (keď základné skutočnosti týkajúce sa uplatňovania týchto úrokov z omeškania, tj. predčasné zosplatnenie úveru a nárok na úhradu istiny uplatňovanej v žalobe, ktorej mali byť tieto úroky príslušenstvom, boli v konaní vyvrátené), a z akých súm, po akom konkrétnom zápočte dodatočných úhrad žalovanej, keď tým by porušil princíp rovnosti sporových strán, dokonca v neprospech slabšej strany spotrebiteľa.

25. K argumentu žalovanej, že súd nemá prihliadať na doplňujúce vyjadrenia žalobcu, keď tieto sú zmenou žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, súd uvádza, že základné skutkové tvrdenia boli žalobcom špecifikované už v žalobe samotnej, pričom ich konkretizácia v reakcii na popretie skutkových tvrdení žalovanou, alebo špecifikácia (napr. skúmania bonity po námietke žalovanej), nepredstavuje zmenu žaloby, ale iba procesnú argumentáciu v spore. Z uvedeného dôvodu sa potom súd s uvedenými prostriedkami procesného útoku žalobcu vysporiadal v odôvodnení rozsudku. Súd pritom v odôvodnení nevyhodnocoval každé skutkové tvrdenie a argumentáciu žalobcu, či žalovanej, ale z dôvodu hospodárnosti konania tie podstatné, majúce relevanciu pre končené právne posúdenie veci a jej rozhodnutie.

26. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.(2) Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

27. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania sporových strán v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že v konaní v plnom rozsahu úspešnej žalovanej, keď žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá, pričom v časti, v ktorej bolo konanie zastavené nebola preukázaná pôvodná dôvodnosť žaloby, priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).